Ο Elias, ο Glöd και η γέφυρα που πρέπει να ξαναχτιστεί

Μαμά και μπαμπάς

Αυτό το βιβλίο ανήκει σε:

_____

Καλώς ήρθες σε αυτό το δείγμα βιβλίου! Είναι φτιαγμένο ακριβώς όπως θα είναι και το δικό σου, από τις φωτογραφίες και τις επιλογές που φαίνονται δίπλα, και δείχνει πώς μπορεί να μοιάζει μια ιστορία από τη Saga για εσένα. Ξεφύλλισε, διάβασε και φαντάσου το παιδί σου ως τον ήρωα του δικού του παραμυθιού.

Πίσω από το σπίτι, το ρυάκι κυλούσε πάνω από πλατιές πέτρες και κάτω από μια ρίζα που έμοιαζε με στραβή μύτη. Ο Elias έψαχνε ίσια ξυλαράκια για τον τοίχο της καλύβας του. Μια καλύβα χρειαζόταν ξυλαράκια που να κρατούν γερά μαζί, όχι ξυλαράκια που έλεγαν κρακ μόλις τα κοίταζες.

Ανάμεσα σε δυο πέτρες βρισκόταν κάτι στρογγυλό και μεγάλο. Ήταν πολύ μεγάλο για πουλί και πολύ ζεστό για πέτρα. Ο Elias έβαλε και τα δυο του χέρια γύρω από το κέλυφος. Οι χάλκινες κουκκίδες του γυάλισαν. Από μέσα ακούστηκε ένας ήχος: κλικ. Έπειτα: κλικ, κλικ. Ο Elias κράτησε το αυγό ακίνητο. Τι μπορούσε να ετοιμαζόταν να βγει στο ρυάκι πίσω από το σπίτι;

Πρώτα ξεπρόβαλε από τη ρωγμή μια πράσινη μυτούλα. Ύστερα δύο στρογγυλά μάτια, τέσσερα μικρά νυχάκια και μια ουρά που κατά λάθος αναποδογύρισε ένα φύλλο. Ο μικρός δράκος φτερνίστηκε. Ποφ! Τρεις γκρίζοι δακτύλιοι καπνού επέπλευσαν πάνω από το νερό και πιάστηκαν γύρω από την κορυφή ενός καλαμιού.

«Glöd», είπε ο Elias. Ο δράκος κοίταξε τους δακτυλίους, δίπλωσε τα φτερά του που έμοιαζαν με φύλλα και φύσηξε έναν ακόμη, πιο μικρό. Στο εσωτερικό του κελύφους υπήρχαν τρεις μικρές κορυφές και μια σειρά από τοσοδούλικα γράμματα: Ένα δρακάκι πρέπει να είναι σπίτι του όταν ο ήλιος δύει πίσω από τρεις κορυφές. Ο Elias κοίταξε ψηλά. Μακριά, πάνω από τα δέντρα, υψώνονταν τρεις βουνοκορφές. Ο ήλιος είχε ήδη αρχίσει να κατεβαίνει. «Το Δρακοβούνο», είπε. «Έλα!»

Το δάσος πίσω από το ρυάκι ήταν σκοτεινό κάτω από τα έλατα, παρόλο που ο ουρανός από πάνω ήταν ακόμη φωτεινός. Ο Elias περπατούσε ανάμεσα σε ρίζες που σέρνονταν πάνω στο μονοπάτι. Ο Glöd καθόταν στον ώμο του και κρατιόταν από τη ραφή της μπλούζας του με δυο μικρά νυχάκια.

Σε κάθε διακλάδωση του μονοπατιού, ο Glöd φυσούσε έναν δακτύλιο καπνού. Ο πρώτος κάθισε γύρω από ένα μανιτάρι. Ο δεύτερος σφύριξε και χώθηκε σε έναν θάμνο. Ο τρίτος πέταξε ίσια προς τα πάνω και χάθηκε. «Ας κοιτάξουμε καλύτερα το κέλυφος», είπε ο Elias και έδειξε τις τρεις κορυφές. Έψαξε για ένα άνοιγμα ανάμεσα στα δέντρα προς την ίδια κατεύθυνση. Τότε ακούστηκε πιο μπροστά ένα ντουπ, πλατς, ντουπ. Το χώμα ήταν γεμάτο τεράστια, στρογγυλά αποτυπώματα.

Στο μεγαλύτερο αποτύπωμα επέπλεαν τρεις πευκοβελόνες και ένα σκαθάρι που κωπηλατούσε με όλα του τα πόδια. Ο Elias έβαλε το παπούτσι του δίπλα του. Έμοιαζε με ένα κομματάκι σταφίδας. Ο Glöd φύσηξε έναν δακτύλιο καπνού μέσα στη λακκούβα. Ο δακτύλιος ανέβηκε ξανά, στρογγυλός και τακτοποιημένος.

«Ένας γίγαντας πήγε προς την ίδια κατεύθυνση με εμάς», είπε ο Elias. Τα αποτυπώματα οδηγούσαν στα ορμητικά νερά. Εκεί κρεμόταν η γέφυρα ανάμεσα στους βράχους, με σχοινιά χοντρά σαν πλεξούδες. Στη μέση της γέφυρας έλειπαν αρκετές σανίδες. Το νερό αφροκοπούσε βαθιά από κάτω, και ο ήλιος είχε γίνει πορτοκαλί στην άκρη. Ο Elias έσφιξε τα χείλη του. «Δοκίμασε, κοίτα, ξαναχτίσε», είπε. «Πρώτα πρέπει να φτιάξουμε τη γέφυρα.»

Ο Elias ανέβηκε σε έναν χαμηλό, πεσμένο κορμό λίγο μακριά από την άκρη. Από εκεί έβλεπε ολόκληρη τη γέφυρα χωρίς να χρειάζεται να βγει πάνω της. Οι σανίδες που είχαν απομείνει ήταν στερεωμένες με ξύλινους πείρους και σχοινιά. Στο έδαφος υπήρχαν δύο ίσια κλαδιά, παλιό σχοινί και μερικοί πείροι που πρέπει να είχαν ξεκολλήσει πριν από πολύ καιρό.

Ο Glöd φύσηξε έναν δακτύλιο καπνού μέσα από το κενό. Γλίστρησε ίσια ανάμεσα στα δύο πλαϊνά σχοινιά και διαλύθηκε στην άλλη πλευρά. «Το σωστό πλάτος», είπε ο Elias. Έβαλε τα κλαδιά το ένα δίπλα στο άλλο, τα δοκίμασε με το χέρι και άρχισε να δένει. Ένα μικρό κομμάτι γέφυρας άρχισε να σχηματίζεται στο έδαφος. Έμοιαζε σχεδόν με έναν τοίχο από την καλύβα του. Σχεδόν.

Ο Elias έσφιξε τον τελευταίο κόμπο. Έπειτα, εκείνος και ο Glöd έσπρωξαν προσεκτικά το κομμάτι της γέφυρας προς το κενό. Στην αρχή έμεινε ακίνητο ανάμεσα στα σχοινιά. Ο Elias πρόλαβε να σκεφτεί: Μάλλον θα κρατήσει.

Τότε το πιο κοντό κλαδί λύγισε. Κρακ. Το σχοινί γλίστρησε. Η γέφυρα στριφογύρισε σαν ψάρι στο αγκίστρι και έπεσε με πλατς στα ορμητικά νερά. Ένα σχοινί χόρεψε από πίσω σαν βρεγμένο σκουλήκι. Ο Glöd φύσηξε έναν μικρό δακτύλιο καπνού, μα σκορπίστηκε πριν προλάβει να γίνει στρογγυλός. Ο Elias κοίταξε τον ήλιο. Τώρα βρισκόταν χαμηλά, στις κορυφές των δέντρων. Ήθελε να τραβήξει ξανά το σχοινί, όλο και πιο δυνατά. Αντί γι' αυτό, κάθισε στον πεσμένο κορμό και κοίταξε. Από εκεί είδε κάτι άλλο.

Στην καλύβα του, ο Elias συνήθιζε να φτιάχνει τοίχους με τρία ξυλαράκια: δύο που έγερναν και ένα που τα κρατούσε μαζί. Ένα τρίγωνο δεν κουνιόταν όπως μια σειρά από ξυλαράκια. Τράβηξε μπροστά του τα δύο πιο μακριά κλαδιά και τα ακούμπησε με τις άκρες τους τη μία στην άλλη.

«Δοκίμασε, κοίτα, ξαναχτίσε», είπε. Ο Glöd έστειλε τρεις δακτυλίους καπνού προς τα σχοινιά. Ο πρώτος πέταξε μέσα από μια άδεια τρύπα. Ο δεύτερος πιάστηκε γύρω από έναν χαλαρό κόμπο. Ο τρίτος γύρισε ακριβώς εκεί όπου ο Elias κρατούσε το τρίγωνο. «Εκεί!» Έσφιξε τον κόμπο, έβαλε την τελευταία σανίδα και τράβηξε απαλά το στήριγμα. Έμεινε ακίνητο. Στην άλλη πλευρά της γέφυρας, ένα στόμιο σπηλιάς έχασκε ανάμεσα στις πέτρες.

Στην άλλη πλευρά της γέφυρας, το μονοπάτι έμπαινε κατευθείαν σε μια σπηλιά. Λίγα βήματα πιο μέσα στέκονταν κρύσταλλοι σε συστάδες: λεπτοί σαν σταλακτίτες από πάγο, φαρδιοί σαν πόδια καρέκλας, στραβοί σαν κυρτά δόντια. Ήταν σκοτεινοί, μα εδώ κι εκεί μια μύτη κρατούσε ακόμη μια μικρή, ζεστή λάμψη.

Δίπλα στον τοίχο στεκόταν μια πέτρινη πινακίδα, σχεδόν σκεπασμένη από σκόνη. Έγραφε: Η ζεστή ανάσα δράκου ξυπνά το κρυστάλλινο φως. Όχι φωτιά. Όχι δάδα. Μόνο ζεστή ανάσα. Πιο βαθιά, το πέρασμα έστριβε μακριά από κάθε φως της μέρας. Εκεί ήταν μαύρα σαν το εσωτερικό ενός κλειστού κουτιού. Σύντομα κάποιο χέρι θα έβρισκε την πινακίδα.

Ο Elias έκανε ένα βήμα μέσα και δεν έβλεπε ούτε τα ίδια του τα δάχτυλα. Ο Glöd έβγαλε ένα μικρό τσιριχτό ήχο και ακούμπησε τη ζεστή πράσινη πλευρά του στο παπούτσι του Elias. Ο Elias ψηλάφισε τον τοίχο ώσπου τα δάχτυλά του βρήκαν τα γράμματα της πέτρινης πινακίδας.

«Ζεστή ανάσα δράκου», διάβασε. Ο Glöd κοίταξε τη μυτούλα του και φύσηξε έναν τσοδούλικο δακτύλιο καπνού προς έναν κρύσταλλο. Ο Elias ένωσε τις παλάμες του πίσω από τη μύτη του, για να μην πάει η ζέστη προς όλες τις μεριές. Ο κρύσταλλος ανοιγόκλεισε το φως του μία φορά. Έπειτα έλαμψε πράσινος από μέσα. «Δοκίμασε, κοίτα, ξαναχτίσε», είπε ο Elias. Ο Glöd πήρε μια πιο βαθιά ανάσα. Ένας νέος κρύσταλλος άναψε πιο μπροστά. Ύστερα άλλος ένας. Μα σύντομα το μονοπάτι ξανάστριψε.

Οι κρύσταλλοι φώτιζαν μόνο ως εκεί που έφταναν οι ζεστές ανάσες του Glöd. Όταν ο Glöd χρειαζόταν να ξεκουραστεί, στέκονταν ακίνητοι δίπλα σε έναν μπλε κρύσταλλο που έλαμπε γαλάζιος από τη μία πλευρά και κίτρινος από την άλλη. Ο Elias μέτρησε ως το τρία και έδειξε: «Εκεί, εκεί, εκεί.»

Στην επόμενη στροφή, ένας κρύσταλλος ήταν εντελώς σκεπασμένος με καφέ λάσπη. Ο Glöd φύσηξε, μα ένας λυπημένος δακτύλιος καπνού έπεσε στο έδαφος. Ο Elias πήρε ένα κλαδάκι και έξυσε προσεκτικά τη λάσπη. Όχι πολύ βαθιά. Όχι πολύ γρήγορα. Όταν η επιφάνεια γυάλισε, ο Glöd τη ζέστανε με μια μικρή πνοή. Το φως έτρεξε μέσα από τον κρύσταλλο και έδειξε μια στενή έξοδο. Απ' έξω φαίνονταν τρεις βραχώδεις κορυφές. Μα άραγε θα έβλεπε κανείς εκεί ψηλά τον Glöd;

Βγήκαν ακριβώς τη στιγμή που ο ήλιος στεκόταν σαν πορτοκαλί δίσκος ανάμεσα στα δέντρα. Μπροστά τους υψωνόταν το Δρακοβούνο με τις τρεις κορυφές του. Στην πλαγιά του υπήρχε ένα άνοιγμα τόσο μεγάλο, που σχεδόν θα μπορούσε να πετάξει μέσα ένα σύννεφο.

Ο Glöd σταμάτησε στο μονοπάτι. Φύσηξε έναν δακτύλιο καπνού προς το άνοιγμα. Έγινε όλο και πιο λεπτός και χάθηκε πριν το φτάσει. Ο Elias έβγαλε το ένα μισό του κελύφους. Οι χάλκινες κουκκίδες σχημάτιζαν τρεις κορυφές, ακριβώς σαν το βουνό. Δίπλα στο μονοπάτι ξεπρόβαλλαν από το έδαφος τρεις κρύσταλλοι: ένας μικρός, ένας μεσαίος κι ένας ψηλός. Ο Elias έσκυψε. «Δεν χρειάζεται να φωνάξουμε», είπε. «Μπορούμε να φτιάξουμε κάτι που αναβοσβήνει.»

Ο Elias έβαλε τους κρυστάλλους πάνω σε μια επίπεδη πέτρα: μικρό, μεσαίο, ψηλό. Σαν το Δρακοβούνο. Ο Glöd ζέστανε πρώτα τον μικρό. Έπειτα τον μεσαίο. Στο τέλος τον ψηλό. Τρία φώτα αναβόσβησαν στο σούρουπο, καθαρά ακόμη και από πολύ μακριά.

Μέσα στο άνοιγμα κάτι κινήθηκε. Μια μεγάλη μύτη ξεπρόβαλε. Ύστερα άλλη μία, και πολλά φιλικά δρακόντεια κεφάλια με ήρεμα μάτια. Ένα πλατύ πόδι προσγειώθηκε στην πέτρα δίπλα στον Glöd, χωρίς να τον αγγίξει. Ο Glöd φύσηξε έναν δακτύλιο καπνού κατακόρυφα προς τα πάνω. Όλοι τον είδαν. Οι μεγάλοι δράκοι απάντησαν με απαλές ανάσες, που έκαναν τους τρεις κρυστάλλους να λαμπυρίζουν. Ο Glöd έτρεξε μπροστά, μα γύρισε να κοιτάξει τον Elias και το κέλυφος.

Ένας από τους μεγάλους δράκους έσπρωξε ένα λέπι πάνω στην πέτρα. Ιριδίζε πράσινο, χάλκινο και μπλε, σαν το ρυάκι όταν το έβρισκε ο ήλιος. Ο Glöd πήρε το λέπι ανάμεσα στα νυχάκια του και το έβαλε στο χέρι του Elias.

«Θα μένει στην καλύβα μου», είπε ο Elias. Γύρισε προς το σπίτι, προς τη γέφυρα, το δάσος και το ρυάκι πίσω από το σπίτι. Πίσω του ακούστηκε ένα μικρό φύσημα. Ο Elias κοίταξε πάνω από τον ώμο του. Ο Glöd στεκόταν στο άνοιγμα, με τους μεγάλους δράκους πίσω του. Από τη μύτη του δεν έβγαινε κανένας δακτύλιος καπνού. Μια μικρή, σταθερή φλόγα τυλίχτηκε στον βραδινό αέρα και λαμπύρισε στο λέπι που κρατούσε ο Elias.

Ο Elias, ο Glöd και η γέφυρα που πρέπει να ξαναχτιστεί

Ο Elias βρίσκει ένα μεγάλο, ζεστό αυγό ανάμεσα στις πέτρες στο ρυάκι πίσω από το σπίτι, και από αυτό εκκολάπτεται ο Glöd: ένας μικρός πράσινος δράκος που μπορεί να φυσά μόνο δακτυλίους καπνού. Πριν ο ήλιος χαθεί πίσω από τις τρεις κορυφές του Δρακοβουνού, πρέπει να φτιάξουν μια χαλασμένη γέφυρα, να ξυπνήσουν κρυστάλλους σε μια μαύρη σπηλιά και να δείξουν πως ο Glöd γύρισε σπίτι.

el-gr.sagatilldig.se